

[Gert Petersen.]

Hvilken rolle NATO spiller i disse spørgsmål. Jeg synes, at der er megen grund til, hr. Kjeld Olesen, netop på baggrund af det, der er sket igennem det sidste halve års tid, at drøfte NATO-problematikken på ny.

I spørgsmålet om Indokina må jeg sige, at jeg er skuffet over, at udenrigsministeren ikke adresserer den appel, som han retter til aftalepartnerne om nøje at overholde våbenstilstandsftalerne, for når udenrigsministeren siger, at de bør standse krigshandlingerne og udlevere resterende krigsfanger samt civile politiske fanger, hvem er det så, der ikke har udleveret de civile politiske fanger? Det er Saigondiktaturet. Det er Saigondiktaturet, som på alle punkter har brudt den aftale, som blev indgået, og det havde været rimeligt, om denne appel var blevet adresseret ensidigt til Saigondiktaturet, for det er dér, adressen findes.

I den forbindelse undrer jeg mig også over, at udenrigsministeren henviser til vores anerkendelsespolitik i Indokina. Jeg synes, at den anerkendelsespolitik bør ændres, og jeg håber, at den nye regering vil overveje dette, den gamle regering kunne vi ikke få til det. Det er en skandale, at den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam ikke er anerkendt af den danske regering, eller at man i hvert fald ikke etablerer en eller anden form for forbindelse med denne regering. Hidtil har man stået helt afvisende.

Endelig nævnte jeg indledningsvis, at jeg havde et par ord at sige om Chile. Om selve flygtningeproblematikken vil fru Kristine Heltberg senere sige nogle ord. Men der er noget, der hedder Parisklubben, og jeg har stillet et spørgsmål, som skal besvares i morgen, om Danmarks holdning til denne Parisklub. Hvis vi kan klare det i dag, hvis vi kunne få et tilsagn fra udenrigsministeren i dag, så trækker jeg gerne spørgsmålet i morgen tilbage. Sagen er, at det fascistiske styre i Chile søger et gældsmoratorium hos de vestlige stater. Hidtil har man fået det, men nu har England, så vidt jeg har forstået, sagt fra. Jeg håber, at Danmark også siger fra og gør det klart, at Danmark ikke vil være med til at give et gældsmoratorium til, hvad der formodentlig er det mest blodige af de regimer, som findes på jordkloden i dag.

Honoré (KrF):

Til trods for at Danmarks økonomiske og politiske tilværelse er afgørende bestemt af begivenheder i verden omkring os, spiller udenrigspolitiske spørgsmål normalt en meget tilbagetrukket rolle i valgkampene. Måske hænger det sammen med, at de store linjer for dansk udenrigspolitik kan samle et flertal af folketingets medlemmer og partier, og jeg skal da også på kristeligt folkepartis vegne give udtryk for tilslutning til hovedindholdet i udenrigsministerens redegørelse. Også vi anser FN for at være et uundværligt redskab til at behandle alle spørgsmål af global interesse for Jordens stater og folk. Vi må imidlertid konstatere, at FN har ændret sammensætning og politisk holdning. I stigende grad har nye medlemslande i Afrika og Asien fundet sammen for at varetage, hvad de mener er deres fælles interesser, og gør det også i FN. Dette kan for så vidt være rimeligt, men vi må også konstatere, at dette flertal ikke er bange for at bruge sit flertal på en måde, der forekommer os betænkelig.

Vi må eftertrykkeligt sige fra, når man i strid med universalitetsprincippet prøver at udelukke noget land fra FN-samarbejdet. Det gælder Sydafrika, det gælder FN's behandling af Israel under den 29. generalforsamling. Her må vi virkelig sige fra.

Danmarks statslige bistand til udviklingslandene har været stigende, og vi må fastholde den målsætning, at den i 1980 når op på mindst 0,7 pct. af nationalproduktet. De forhøjede oliepriser har sat os i en vanskelig økonomisk situation, men samtidig har oliekrisen øget mange udviklingslandes behov også for dansk bistand. Løsningen herpå må efter vor opfattelse være, at vi indskrænker vort eget forbrug, måske blot stigningen i vort eget forbrug, fremfor alt det offentlige forbrug, de offentlige udgifter og derigennem skaffer de fornødne midler til at bistå lande i nød.

Vor udviklingsbistand bør naturligvis være så effektiv som overhovedet muligt. Det kan dog ikke gøres til en betingelse for udviklingsbistand, at de lande, vi hjælper, har en fuldstændig dadelfri administration. Vi kan tilslutte os udenrigsministerens tanke om at nedtrappe vor andel i FN's udviklingsprogram og at bidrage gennem andre internationale, mangesidede kanaler, her-